

АЛФОНС ДЪО ЛАМАРТИН ЕЗЕРОТО

Превод от френски: Кирил Кадийски, 2004

chitanka.info

*Към нови хоризонти за кой ли път поели
сами в нощта бездънна, навеки в неин плен,
сред океана вечен на времето не ще ли
свалим платна поне за ден?*

*О, Езеро! Как бавно годината отлита;
жадувахме да зърнем как твойта шир блести,
но — гледай сам пристигам, да седна на гранита,
където виждаше я ти.*

*Ти все така реवेशе под канарата дива,
разбиваше се с ярост в скалите. Все така
и вятърът се хвърля и с пяна той покрива
божествените ѝ крака.*

*Бе привечер — спомни си! И плавахме в покоя;
и плясък от веслата, ритмичен като хор,
ехтеше под небето, все по-далеч — над твоя
спокоен, огласен простор.*

*Внезапно в тъмнината дочухме глас небесен,
брегът пленен отвърна — и той с неземан глас;
смириха се вълните и тая скъпа песен
започна да вали над нас:*

*„О, време, спри летежа на миговете сладки,
на нас сега ги подчини
и дай ни ти да вкусим от прелестите кратки
на най-прекрасните ни дни!*

*Един ли тук нещастник на тебе днес се моли;
лети, за всички тях лети,
та с дните да изчезнат и злите им неволи;
щастливите отбягвай ти.*

Но аз напразно моля за още два-три мига,
опитай, времето задръж;
и аз с нощта говоря: «Почакай, нощ!» Но стига —
зората блясва изведнъж.

Да любим, все да любим! Да изцедим наслада
от всеки мимолетен час!
Човекът няма пристан, ни времето — преграда,
тече и ни влече и нас!“

Защо, ревниво време, и дните на забрава,
когато ни обливат любовните вълни,
светкавично прелитат край нас — тъй както става
и с нашите злощастни дни?

Нима не ще оставим следи, макар и слаби?
Как! Всичко ли изчезва? Във времето? Защо?
Нима то само дава, нима то само граби
и нищичко не връща то?

Небитие и вечност, и минало, и бездни,
какво ли става с дните, погълнати от вас?
Кажете: кой ще върне и миговете звездни
и нашия велик екстаз?

О, езеро! И щерни! И дебри с мрак огромен!
От времето щадени, във вечни младини,
нощта ни съхранете; дори най-малък спомен,
природо дивна, съхрани.

Пази го ти в покоя, пази го в свойте бури,
о, езеро прекрасно, в засмения простор
и в мрачните гранити, и в черните си мури,
надвесени над твоя взор!

Пази го ти във всяка въздишка на зефира,
в шума си неспокоен, летящ от бряг на бряг,

*в звездата среброчела, не спряла да полира
вълните с нежния си зрак!*

*И вятърът застенал, и марањята лека,
тръстиката, която посърнала расте,
и всичко, дете диша и гледа, слуша — нека
шепти: „Обичаха се те!“*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.